

— Тая хада е докторътъ.

Рада се исправи до прозореца и си наблѣгна до стъклото загорѣщеното лице, като че да скрие вълненията си.

Докторътъ се втурна въ стаята бурно, както веѣкога.

Четѣте, каза той като подаде една брошура на Огнянова. — Огънь, огънь братко, огънь... Да полудѣйшиь...! Да цалунж златната ржчица, дѣто е писала това!

Огняновъ разгърна брошурата. Тя бѣше издание на емиграцията въ Ромъния. Както повечето подобни книги, и тая бѣше доста посредствено произведение, натжкано съ патриотически и истрити фрази, съ блудкава риторика, съ отчаянни вѣсклицания и ругателства противъ Турцитѣ. Нѣ именно за това и възбуждаше ентузиязмътъ на ужѣднѣлитѣ за ново слово души въ България. По жалкото състояние на листата ѝ, оваляни, омачкани, почти изгнили отъ хващание, явно бѣше че тя бѣ минжала прѣвъ стотина ржцѣ и нахранила хиляди души съ огненна пища.

Соколовъ бѣше като пианъ отъ прочита ѝ. Самъ Огняновъ, литературно пб-развитъ отъ Соколова, бѣше очарованъ и не можеше да отрѣгне очитѣ си отъ книгата. Докторътъ съ завистъ гледаше на него и нетърпеливо ѝ грабна отъ ржцѣтѣ му.

— Чакай, чакай, азъ да ти четж! извика той и захванж да чете съ високъ гласъ, като се распаляше повече; сбѣчеше съ лѣва ржка въздухътъ, тропаше съ краката при веѣка силна фраза и стрѣляше съ мълниени погледи Бойча и Рада, въ душитѣ на които одѣвѣшнитѣ сладости вълнения се замѣстихж съ войнственния въстрогъ на Соколова. Стаята и цѣлото училище дори гърмѣше отъ гласа му, който достигна до октава. Когато исчете повечето отъ брошурата и достигна до дългото стихотворение, което ѝ завършваше, той прѣстанж, трепегенъ и залѣнъ съ потъ, и се обърна къмъ Огнянова:

— Огънь, огънь, братко!... На, ти чети това... уморихъ се... Не, дай самъ, ти четешъ пѣсни, като пошъ